

CULTURA POPORULUI

„LUMINEAZĂ-TE ȘI VEI FI: VOIEȘTE ȘI VEI PUTEA“.

G. A. ROSETTI

Director :
Generalul NICOLAE PETALA

REDACȚIA, STR. REGALĂ No. 16.

București, 4 Decembrie 1927

ADMINISTRAȚIA STR. REGALĂ No. 16

ANUL VII, Nr. 212
Apare în fiecare Duminică

I. I. C. BRĂTIANU

In mai puțin de trei zile o boală de o ne-mai pomenită putere a curmat firul uneia din cele mai prețioase vieți ale țării.

Marele cetățean și marele român Ion I. C. Brătianu a murit. O față ce lumina tot cuprinsul țării românești, s'a stins.

Pierderea este imensă; o resimite țara toată, însă o resimite în deosebi nădejdea cea mare a țării, țărănul român cărui el i-a dat drept de vot și drept la pământ, vot și pământ cari sunt cele două opere covârșitoare din întreg monumentul lui politic atât de bogat în faptă bună și românească. Și faptul aceasta, unită cu aceia a celuilalt Brătianu, a părintelui său, ilustru ca și urmașul, însumează neîntrerupt aproape un veac de frământări și de patriotice preocupări puse numai în slujba înălțării patriei, veacul istoriei României moderne, trăit și scris în mare parte de acești doi mari Brătieni, de tatăl și de fiul, unul înfăptuind independența și regatul sub doi domnitori: Cuza și Carol, celălalt însușind țărănul și făcându-l părtaș la viața publică sub trei regi: Carol, Ferdinand și Mihai. Aproape un veac de activitate necurmată și rodnică, împlinită de acești doi mari români ce-și dorm acum somnul de veci alături unul de altul.

Vie să le fie pururea memoria în conștiința neamului românesc!

CULTURA POPORULUI.

Societatea de astăzi și Oamenii de mâine...

Vremea trece, vremea vine,
Toate s'au vechi și nouăte;
Ce e rău și ce e bine
Tut'întreabă și socotește...
Eminescu (Glosa)

Timpu, acest neobosit călător, care poartă în sarcina sa păcatele atâtor generații, în oglinda cărui cetin prefacerile bulgărelui de hâmbă pe carii ne creem vremelnicele noastre mușoroaie de furnici, timpul, care în majoritatea convorbirilor ce se raporta la starea actuală de presiune morală, este criticat, poartă vina secolului ce se scurge... E așa de obișnuită formula de pesimism ce însoțește noțiunea de timp, încât deseori auzim pronunțându-se cu amare clatinări de cap „Grele vremuri... amară viață“.

Omul — în scurgerea atâr ani, de mult, de când și istoria caută cu înfrigurare să-și fixeze limitele —, a fost înfrățit și strâns legat, confundându-se cu timpul care i-a adus prefacerile pe care le-a suferit nedându-și seamă, și numai în urmă posterității a găsit cu cale să-i critice — în înțelesul adevărat al cuvântului — preschimbările aduse pe teren moral, social, economic.

În calendarul istoric al evenimentelor, citim lucruri de o importanță covârșitoare, deducem legi cărora fatal sunt supuși oamenii.

Fața societății în care trăim s'a schimbat atât de mult, lucrurile și faptele au fost așa de straniu îndrumate, încât aducând un strămoș în mijlocul nostru, a celor de azi, ar rămâne tot așa de încurcat ca și Persanul lui Moliere la Paris...

Nu numai că ne-am schimbat, dar mai mult de cât atât: am suferit modificări generale! Sa ne referim la modificările directe cu societatea. Pe cine vom acuza de gravitatea lor? Se creiază tribunale cu pretenții de consolidare a temeliei statelor, se țin conferințe, congrese, cu toții se înflăcărează, și au foarte mare dreptate.

Dar se întreabă cineva care va fi soarta popoarelor — de acum încolo, — cu toate în-

runirile pacifiste — dat fiind vârtejul social care ne târăște? Sunt multumiți apostolii pacii cu starea internațional-socială? Sunt convinși ferm că egoismul de astăzi — care va crește mâine — nu va lua proporții, aducând iarăși, lințolul de doliu bătrânei noastre Europe?

Ce a făcut tribunalul de la Haga în fața uriașului uragan? S'a sgduuit din temelii dând o frumoasă lecție pentru viitor popoarelor!

Se întreabă și răspund chimiștii, ca războiul viitor va fi mai crunt decât cel trecut? E o laudă pentru noi? Oare acea țară care scoate mai multe săbii să lucescă în soare, acea țară, e mai folositoare și însoțește interesul uman? Oare moartea și valurile de sânge sunt ecurile atâr rudăciunii adresate umanității? Sălbaticul, nu sta și el mereu armat cu sulita și arcul? Care-i este aportul de progres față de omenire? El mai are o scuza: fiarele sălbatice l'ar s'afășia de nu s'ar apara!

Speranța în ziua de mâine — așteptând-o cu mâna în sân — va fi mai tristă ca o oază dorită din suflet în erșita copleșitoare a soarelui de Sahara!

Fata Morgana se va depărta mereu, aruncându-ne din departare schișări de mână, chemându-ne cu dulci zambiri...

Nu vom arunca în cărca vremii păcatele noastre... vom deschide spiritul, ne vom întreba conștiința și îndemnați de liniște vom porni la muncă ce ne va aduce mulțumirea.

Sa lepădam ochelarii aburiti ce ne obosește vederea clară! Sa ridicăm Evanghelia Pacii pentru întorcerea celor întunecați pe cai greșite!

Strigătelor noastre de pace, li se vor deschide ușile capitate cu postav negru, unde în șapte tainice se fauresc destinele omenirii!

D. I. Dogaru

Prilejuri de păcătuire

„Isus a zis ucenicilor săi: Este cu neputință să nu vină prilejuri de păcătuire, dar voi de acela pînă care vin!“

„Ar fi mai de folos pentru el să-l se lege o piatră de moară de gât și să fie a-uncat în mare de cât să facă pe unul din acești rădăci și păcătușoară!“

„Luati seama la voi înșivă!“
(Luca, 17, 1-5)

Un muncitor se sculase de cu noaptea sa plece în oraș după hrană. Era iarna grea, noaptea ninsese atât de mult în cât omul nostru abea puțina rupe nemeții ce se facuseră. Mergând așa, aude pași în urma lui și o voce. Se întoarce și îngrozit vede ca unul din copiii lui promise din casă după el. „Ce caști după mine? Asta e vreme pentru tine să pleci de acasă?“ întreaba omul îngrijat. „Nu e nimic, tata, — raspunse liniștit copilul, — mi-e foarte ușor, căci pe urmele tale!“

Tot așa în viața, pe urmele noastre calcă mai mulți ori mai puțini frați de ai noștri. Or fi bune urmele noastre? Nu cumva urmele noastre sunt rele și atraguri fără știrea noastră pe alții ducându-i la suferința și la pierzări?

Nici nu ne dam seamă cât rău face părintele copilului său cu viața lui necreștinăscă! Tot asemenea cei cari ocupa situațiuni mai de seamă într-o țară, învățați, profesori, preoți, atrag și țărăse pe dumul lor suflete nevinovate spre nenorocire!

Nimic nu e mai molipsitor ca exemplul, ca pilda vieții. Mai ales când e rea. De vei întreba pe tinerii noștri și fetele noastre: de ce bei vin, de ce bei bere sau țuică, de ce fumezi, de ce pierzi nopțile, de ce ești mândru și a-supritor, de ce te bucuri la lucrul altuia? Îți vor raspunde toți: pentru că așa face toată lumea, se vede ca așa trebuie. Așa am văzut pe tata, pe mama, pe profesorul cutare, pe cutare și cutare. Doar nu ești D-ta mai priceput de cât atâția și atâția!

Iată puterea formidabilă a răului.

Măntuitorul a spus: „Vai de acela prin care vine minteala“. Vedei dar, căta raspundere apasă pe umerii noștri și ce pedapsa ne așteaptă. Sunt mii de ochi nevinovați și nepricepuți cari ne observă și ne imitează. Dar dacă faptele noastre sunt rele? Tărâm după noi în păcat sute și mii de suflete, care ne urmaază.

M'am gândit la aceste lucruri și m'am îngrozit la răspunderea morală ce avem noi, profesorii și preoții, „sarea pământului“. Vai! cât de puțin sunt sare adevărată! Căci puținii cugeta la tineretul din școală și la turma ce o pastoresc. Vad profesori, cari se preocupă numai de materiile de predare, dar puțin le pasa de viața lor particulară. Elevii îi vad de multe ori clatinându-se de beție, nesocotind programul, mănuri în cât abia raspund la salut, hrăpăreji, vilenți și mincinoși bagaji până în gât în noroiul politic de partid și al afacerilor.

Iată ce tablou frumos oferim copiilor și tinerilor.

Tot ceea ce brumă de carte vor fi știind, nu folosete la nimic.

În toate zilele citim în ziare fel de fel de crime, rani, furturi, sinucideri, tâlhării... făcute de oameni din popor (cei bine situați sunt ochii) într-un moment de beție, de rătăcire sau de deservare. Poliția îi prinde, le face o corecție provizorie și îi dă pe mâna justiției. Publicul cititor se indignă în fiecare dimineața la cafeaua cu lapte. Care-i vinovatul? De sigur, faptașul. Noi vedem numai mâna, care execută, nu mintea care ordonă. Adevăratul vinovat, este la loc de cinste la toate mesele. Este cântat în versuri și slavit în gura mare. Este satana care-și răde de ispravile sale.

Domnul Isus are însă grijă și prin oamenii lui scapă pe ici și colo sufletele dela pierzare.

Pentru aceia a spus El că poarta ce duce la pierzare e mare și largă, iar cea bună e îngustă și puțin o gasesc.

Aurelian Ionescu

Îng. cer.-Profesor

Brănești, Sept. 1927

Demonstrația de la Buftea

de Leontin Iliescu

În ziua de 20 Noemb. a. c. acum două Duminici, la Buftea a fost o mare demonstrație de ordin cultural. Prefectul Județului Ilfov a dat semnalul propagandei culturale pe județe, dovedind că populația dela țară este pregătită să se bucure de bine-tacerile adevăratei culturi. Acolo la Buftea, în clădirea Gimnaziului, au vorbit exponenții localității, s'au adunat în conferința pretorii, învățătorii și ceilalți cărturari din Ilfov spre a se sfatui cu ai lor camarazi în carturarie din București despre chipul în care s'ar putea mai cu folos răspândi cultura în popor pe deasupra intereselor de tot felul ale politicii mărunte și de partid.

Exponenții ai ateneelor populare din București s'au înțelese pe deplin cu luminarii satelor din Județul Ilfov în frumoasa și frățească întâlnire pusă la cale de d. prefect Ghița.

Ce însemnează acesta? Însemnează că politica culturală trebuie să fie deviza intelectualilor noștri de azi înainte. E singura politică înțeleaptă, grație căreia vom ajunge mâine să ne mândrim că am creat în grănița țării, o opinie publică întemiată pe mobilizarea dreaptă și cinstită a conștiințelor românești. — În asemenea condițiuni ci-

ne nu vrea să fie zidar, ziditorul viitorului social al Patriei sale?

Nu pretinde nimeni s'ajungem în mare viteză în starea înfloritoare a țărilor Scandinave sau a Danemarcei, unde țărani cîțese ziarele la cornele plugului iar lucrătorii în fața uneitei lor, în clipele de repaus. Tragem însă na-dejde ca, urmând pilda prefectului de Ilfo, ceilalți conducători ai județelor țării se vor sargui să fie socotiți și ei drept prefeți culturali ai acestor județe țării nu numai admînistrativi cum s'întîzi.

În cazul acesta, fața lucrurilor, în căți-va ani, s'ar schimba pe mealegurile românești. Nu vor citi satenii la cornele plugului ziarele sau în fața uneitei lor lucrătorii, dar se vor osteni cu bucurie acești lucrători și acești sateni s'asculte la șezătorile ateneelor populare cuvintele potrivite, înțelepte generoase ale cărturarilor și îndrumătorilor lor.

Iată ce se așteaptă de la nucleele culturale ale satelor menite să împrăștie adevăr și lumină împrejurul lor.

„Cultura Poporului“ are cuvânt să se bucure ca roadele semănăturii sale ies la iveală mai curând decât ne-am fi așteptat.

Aceasta spre binele Neamului.

Ruga Florilor

de Elena Boteanu

Când spre seară, din văzduhuri
Se pogoară - a nopții duhuri
Peste ape, peste stuhuri,
Pe ogor,

În cîmpie presărate,
Cu petalele plecate,
Florile, își spun cu toate
Ruga lor.

Când începe ruga sfîntă
Vîntul stă și nu cuvîntă,
Futurii, pe-o cearță fîntă,
Fac popas,
Că pe cîmp și'n depărtare
Lin de tot, ca 'n'o visoare
Orșice potir de fluare
Da un glas.

Cîntă macul, iusomia
Rumanța, păpădia...
Kugo și cî'tă necet cămăp,
Un puor
Tot cu fu ze 'n r... n... e
I a fîna... rugă... o...
S're cîmpile 'n stierne
Cîmă 'n co.:

„Dumnezeule prea sfînt
Tu, al j... ior pînă
„Dă-ne ca și mai 'naine
„Soare, ploa;
„Kau să nu șim c... o - a 'nsumne
„Dă-ne veit, și ad-ne toamne
„Și i... să-ji mila, Doamne
„Pese noi...“

„Și așa, în orice seară
Vădu nopții când coboară
Glasul florilor, săgalnic
Lin, stînger,
Glosul florilor, săgalnic
Glas de joare ve 'ndoinie
Se ridică 'necet și jalnic
Către cer“

O viață nouă la sate

Dacă ne aruncăm un moment privirea înapoi, nu mai mult decât cu zece ani, și cerțem felul de viață al țărănului nostru, vedem cu mirare cât de schimbat este față de cel prezent —

Pe când înainte vreme, abia putea să-și asigure viața de azi pe mâine, cu toată munca istovitoare pe care o depunea, acurî observăm că o transformare radicală s'a produs în noua lui formă de viață. Ziile de claca, dijma la țară și atâtea alte angarale, periră ca un vis, rămîind ca tot timpul anului și-și munceas: a ogorul, care ia fost dat în urma sacrificiilor facute pentru țară și pe care acum e pe deplin stăpan. Dar odată înstărit țărănul își formă un nou fel de viață care cere în mod necondiționat ridicarea stării lui m reale și culturale la un nivel asemănător!

Înainte se spunea că suntem un popor de analfabeți. A-propoaze 75% nu știam să citim, fapt! de altfel foarte explicabil pentru starea de lucruri din acea vreme. Astăzi însă înmulțirea școlilor primare la sate, de undă în fiecare an mii de tineri apuca drumul tîrgurilor și orașelor mari, unde îi așteaptă focare noi de lumină, sunt o dovadă că mergem cu pași repezi spre progres, rupînd cu întunericul.

Trebuie se ținem seamă însă că din acești tineri, cea mai mare parte, se întorc în mijlocul satelor de unde au pornit — ocupînd diferite posturi; dornici de a împărtași și celor ramași la vatra, rolul muncii lor.

Sa nu uitam deci, că avem nevoie de cetățeni formați și bine pregătiți în spiritul vremii, care pe lîngă îndeplinirea misiunii de apostoli, ai culturai să fie și destoinici purtători ai cuvîntului de bărbătie în vremuri grele. —

Este o sarcină desigur grea, mai ales cand ne gîndim că perioada pregătirei e relativ scurtă; și deaceia cred că ar fi nevoie de o cat mai grabnică colaborare a tuturor forțelor de ordin moral, cultural, educativ pentru a pregăti cât mai curînd pe noul cetățean, de care avem atîta nevoie.

I. Popescu

Totul pentru aviație

Cu aceiași adîncă și sinceră mulțumire cu care am salutat prima expoziție românească de aviație din București, ne facem datoria de a saluta entuziaști și prima fabrică românească de avioane de la Brașov. Credem ca fiecare bun român s'a simțit oarecum mandru de aceasta propășire a noastră în aviație, mai ales ca, deacurî, troulul nostru pentru avioane a-duse din străintatate, va scadea treptat, treptat.

Negreșu ca una din cele mai importante afme ale nașionului nostru, dar și a pașii și a progresului, este și va fi aviația, și, cum toate cercetate țării, ne vedem, ne mai depărtate, în sacrificii enorme pentru propășire și propăgandă aviației lor, tot așa satenii datori și lui sa țineu aceiași sacrificii, cu atat mai mult, cu cat prin pozițunea geografică a țării noastre, satenii încurajați aproape numai de usmînii.

Deci: ne în timp de războiu, ca sa ne apuram oime, fie în timp de pace, ca sa progresăm, ne trebuie o aviație cat mai dezvoltată și mai buna.

Dar ca sa o avem, e nevoie de mari sacrificii banești, de oarece sacrificiul vieții, l'au adus cu prisosința piloții noștri.

Cum Ministerul de Războiu, — ne gîndim deocamdata la aviația militară, — nu poate acorua toate sumele trebuitoare dezvoltării mai curînd a aviației noastre, trebuie sa se gasească și sa ia funja întreprinderi particulare pentru acest mare scop. Și aici sa nu se permita o propunere.

Ar fi bine ca toate școlile secundare din țară, odată la 3-4 luni — după puțină — sa dea câte o serbare pentru a aduna fonduri în acest scop.

Printr'o lege care ar trebui votată, ar fi bine sa se pue o taxa în folosul aviației, la toate actele ce se elberceaza de instituțiuni particulare. Bineînțeles ca taxe modeste și sa ia funja după valoarea actelor.

Apoi, inca ceva, care ar fi de folos și pentru propaganda: timbrele poștale. După cum, pentru „Societatea regala romăna de geografie“ cu o-azia împliniri a 50 ue ani de existența s'au emise timbre poștale de diferite valori, cari au avut putere ue francare timp de o luna, tot așa ar trebui și pentru aviație, însa, după același procedeu, sa aiba putere de francare tot o luna, însa sa se repete de 2-3 ori pe luna, la diferite epoci.

N'ar fi rău să se înfrunteze o loterie denumita „Loteria aviației“ după modelul loteriei I. O. V. care nădăjduim ca ar da rezultate multumitoare.

Au credinți că și cu acest procedeu s'ar aduna o suma, din care s'ar putea cumpara macar 10 sau 20 avioane anual.

Puțin cu puțin, se adună mult... Poate ca nu putem imita încă pilda Italiei, în care, fiecare provincie s'a obligat sa dea statului câte un avion anual, dar, vom putea, fiecare, sa dam un modest ajutor pentru propășirea aviației noastre. Datorita meritușilor piloți pe care-i avem, și cu ajutorul precondizat de noi, aviația noastră ar putea ajunge la nivelul celeia din Franța, Germania, etc.

Oașnuindu-te cu un lucru, capeți și încredere în el.

Oare, în Anglia, în primul tren ce s'a pus în circulație — la invenția lui — oamenii n'au calatorit cu frica firească, ba, alții, fugeau îngroziiți de el?

Azi însa, aproape că nu există om — ori unde — care să nu fi calatorit o s'ngură dată cu trenul, avînd deplina încredere și mulțumire de el.

Tot așa și cu avioanele. Auzindu-le vajînd și văzându-le cum se urca sprintene în aer, te înțoara, inspirîndu-ți în același timp și nelcredere, care dispare pe masura ce te obișnuiești cu ele.

Ca se întîmpla și accidente, se întîmpla, dar ele sînt de așteptat ca în orice acțiune, ce-și face drumul spre progres.

Asta nu trebuie să ne descurajeze, ci sa ne dea mai multă tare în hotărările noastre, cari ne vor fi încununate de succese nebanuite, mai ales acum, când avem fabrica noastră de avioane. Prin voință și sacrificii la progres.

I. Livideanu

Clacă de vorbă

ALCOOLUL

Bine că te-ai dus Dumnezeu domnule învațator!
— Da de ce moș Gligore?
— Uite, mă cert cu agentul asta al nostru de mai bine de un ceas.

Nimic dr'gul meu, nimic. De unde ai mai luat și nazdrăvania asta că trebuie numai decât să bei alcool ca să trăiești?... Ce?
butura este acum o hrană de care nu se poate lipsi omul, cum ar fi de pildă pâinea, ori leguma, sau peștele?... Și dacă trebuie numai decât să bei, bea apă, bea lapte, sau mănâncă fructe ze-moase, cari îți potolească setea, te răcoresc și pe de-asupra te și hranesc. Prin urmare, agentule dragă, moș Gligore are dreptate. Fa ca el și ca mine; lipsește-te de rachiu și de alte băuturi alcoolice și de-ți-o merge rau, să ne blestemi pe amândoi.

B. Vălenaru

Săptămâna culturală

Cronica Bucureștenă

Prin Basarabia culturală

De aceia găsim nimerit să înregistrăm activitatea laudabilă și dezinteresată desfășurată pe acest teren, de către diferitele societăți culturale și mai cu seamă de Ateneele Populare, cari se străduiesc, reușind în mare măsură, — să răpăndească ideile generoase în pătura mijlocie a populației Capitalei. C. P.

Atheneul popular Dichiu

Ateneul popular „Dichiu“ și consiliul parhial al enoriei respective au sărbătorit Joi seara în biserica Dichiu-Tirchilești pe marele bărbat de stat Ion I. C. Brătianu.

„Cultura și politica ei“ Conferința d-lui prof. N. Iorga

„Institutul social român“ de sub conducerea d-lui profesor universitar D. Gusti a anunțat pentru anul acesta un ciclu de 29 conferințe publice, grupate sub titlul de „Politica culturii“. Conferințele se țin în aula fundației universitare Carol I, în fiecare Duminică între orele 11 și 12 dimineața.

Seria conferințelor a fost inaugurată de către d-l prof. N. Iorga cu subiectul: „Cultura și politica ei“.

Se vorbește mult — începe distinsul conferențiar, — foarte mult și în inte de vieme, de o politică culturală. Fiecare guvern și fiecare om politic se simte dator s-o inaugureze.

Se întâmplă cu politica culturală ce s-a întâmplat cu introducerea ideii naționale în școli: declamarea naționalismului, ideea națională, firește, trebuie să o aiba fiecare în ființa sa, însă trebuie să vorbească de ea cât mai rar, ca de lucruri scumpe, la cari te gândești continuu. Altfel devine o obsesie. Decât o frază națională în fiecare zi, mai bine să cuțunzi pe tineri în realitățile naționale, ca să se împărtășească de toate binefacerile lor.

Lume multă, pre-și bisericilor în vecinătate și corurilor bisericilor dela Dichiu și Precepeți vechi, au fost aducă prinsoasă de recunoștință față de marele bărbat de stat.

Ședința a fost deschisă prin cuvântarea plină de insulte-tire a părintelui Nicolae Rădulescu, făcând istoricul vieții de mare român și creștin a lui Ion I. C. Brătianu, care avea în programul său de luptă ridicarea bisericii strămoșești.

D. George Lungulescu, conferențiar la „Casa Școalelor“, a schițat cu căldură în linii largi viața și concepția de înalt idealism pe care Ion I. C. Brătianu a moștenit-o dela defunctul său părinte.

La biserica „Sf. Silvestru“

Se muncește mult și cu folos. Atât pe lângă școala primară cât și pe lângă biserica „Sf. Silvestru“ se țin șezători, adunări religioase la cari se spun lucruri plăcute și folositoare. Este o activitate frumoasă pe care am dori să o imitam cât mai mulți, dintre conducătorii Atheneelor populare.

Astfel Vineri seara s-a ținut a cincea ședință religioasă de reculegere creștinească. A cuvântat frumos S. Sa părintele Georgescu-Silvestru despre „Taina Botezului“ arătând că însemnătatea are această taină și cari sunt deosebirile dintr-religia noastră și celelalte religii sau secte.

Corul Seminarului „Nifon Mitropolitul“ a executat coruri religioase cu multă îndemănare artistică.

Soc. culturală „Tinerețea“

Joi seara în fața unui ales și numeros public societatea culturală „Tinerețea“ de sub conducerea vrednic de laudă a d-lui Nicolae Băzaria, distinsul scriitor și publicist, a ținut a 119-a șezătoare artistică-culturală în sala Atheneului popular „Principele Mihai“ din Calea Griviței.

A vorbit d. doctor Gomoiu despre „Condițiunile vieții“ după care a urmat un bogat program artistic la care au contribuit cu meritosul lor talent d-nii George Frauga, Nicolae Popisteriu, A. Leonard (declamații) și d-ra Tity Urskevitz (canto).

D-l Nicolae Băzaria, președintele societății într-o sugestivă formă, a rostit o cuvântare omogială și cu cuvinte calde a comemorat pe marele defunct Ion I. C. Brătianu. R. M.

UNA P E L

Biserici moarta și biserici vii.

Nu oarec să strică biserici, ci din contra ureau să le mușcăm un pic... este mai mare lipsă de ele... la periferii.

M. Berceanu

Criza de locuințe de după războiu, precum și scumpetea grozavă a chirilor, au silit pe mulți ca vrând-nevrând să-și zidească o casă nouă și mai pe la marginea orașului unde pamântul este mai ieftin și unde condițiunile edificare sunt mai înguștătoare. Astfel se explica creșterea rapidă a periferiilor orașelor.

Că cineva și-a făcut casa nu este de ajuns. Are nevoie de apă, canal, lumină, iar pentru creșterea copiilor, de școli și pentru nevoile sufletești, de biserică.

Din experiență sunt convins că toate se fac mai lesne decât biserica. Nu mai sunt acei mari ctitori și binefăcători cari pe întrecute se sileau să zidească biserici cu ctitoria și hramul numelui lor. Sunt azi oameni cari dispun de bogății materiale mult mai mari decât mulți ctitori vechi, dar acele bogății nu sunt întovărășite de bogățiile sufletești. Ici colo mai răsar câte un creștin care își deschide punga pentru a ajuta la construirea de locașuri sfinte.

Și atunci ne întrebăm ce este de făcut? Se vor mai putea zidi biserici la periferii, unde locuiesc oameni săraci? Ce vom face cu creștinii de la marginile orașelor cari pe o rază de câte 2-4 Km. au o singură bisericuța veche, pentru 15 sau 20 mi de familie? Dar periferiile cari nu au biserică deloc?

Acestea discutându-se odată în localul primăriei, în cabinetului bunului creștin, d. M. h. Berceanu, omul venit la timp în ajutorul bisericilor, se ajunsese la adevărul că în centrul orașului sunt atâtea biserici cari nu au enorie, cari stau goale sau cari sunt închise chiar, și a zis: „Vreau să mut acele biserici acolo unde este mai mare lipsă de ele... la periferie“.

Iată un lucru la care până acum nu s'a gândit nimeni, deși e cel mai bun lucru ce se poate face.

Biserica a fost făcută, ca în ea creștinul, sa-și plece genunchii la rugăciune, în casa Domnului. Ctitorul sau ctitorii acelei

biserici aveau cu atât mai mare mulțumire sufletească, când vedeau locașul Domnului plin de credincioși.

Iar cât privește materialul, o biserică în centrul orașului în stare de ruină e se o rușine, iar cheltuielile se cu reparația, fără a fi fobosita, este o risipă.

„Imi trebuie biserică vie“, a zis d. Berceanu.

Gândind mult timp asupra acestor cuvinte, și fiind în curs străngerea de fonduri necesare pentru zidirea unei biserici în cel mai drag cartier al orașului, în cartierul „Cotroceni“, — am zis cartierul cel mai drag, fiindcă aici este arnata țării și Palatul Cotroceni, — pentru a face cele plăcute lui Dumnezeu și camenilor: Fac apel la Epitropiile bisericilor S-tii Dumitru, biserica dintr-o zi, biserica Scaune, biserica Nicolae Jigănița și altor biserici fără enorie, să decidă a lua locul în mijlocul acestui cartier.

Se vor muta păstrându-și ctitoria, Hramul, Odoarele și Istoricul.

Făcându-se acest lucru, vom da acelei biserici posibilitatea de a aduna în sânul ei creștini civili și militari, din toate ținuturile țării. Sufletele ctitorilor vor privi vesele din înaltul cerurilor văzând truda și sacrificiul lor și mulți vor fi scutiți de păcatul de a face risipă în bani, reparând an de an biserici cari stau moarte.

Preot I. V. Bărbieru Paroh „Cotroceni“

BIBLIOGRAFIE

Ioan Necuțiu — Buletinul Muzeului municipal Iași. — Director: Gh. Ghidănescu. Fascicula 6. — 1926. — (Viața Românească — Iași).

Revista generală a Invățământului — Anul XV. No. 8. — Octombrie 1927.

Surete și Isovoade. (Documente Slav-Române între 1546 și 1587). Volumul XIX, de Gh. Ghidănescu, profesor. Membru corespondent al Academiei Române. — Editura Viața Românească — Iași.

Revista Critică. — Anul I. No. 3-4. Iași. Semnează articolele d-nii Iuliu Pascu, George Pascu, Cezar Partenie Anton, P. Constantinescu Iași, N. C. Băjenaru.

Minerva. — Revistă de Sinteză Culturală. — No. 2 Iași, — cu colaborarea d-lor I. Petrovici, P. Andrei, D. D. Roșca, V. Harea, Cicerone Iordăchescu, S. S. Bărbănescu, Șt. Zeletin, Mihail D. Rădea și alții.

Dar această reformă, nu fu complet terminată. Modul de posesiune și de exploatare a pământului, fu cel al comunității sau al mir-ului.

În 1906, ministrul Stolypin, largi reforma agrară din 1861.

În 1905, repartiția proprietății funciare în Rusia europeană (fără Polonia, Finlanda și provinciile baltice), era următoarea (în milioane de desetine; o desetină este aproape egală cu un hectar):

Table with 2 columns: Land type and Area in millions of desiatina. Includes entries for State land, Nobility, Peasants, etc.

Cari fură rezultatele acestor reforme?

O nouă eră pentru Rusia și desființarea mir-ului (la 1 Ianuarie 1915, numărul proprietarilor individuali era de 3 mil. cu 26.8 mil. desetine, iar în Ianuarie 1916, numărul total al țărănilor cari cuceră să se retragă din comunitate — mir — era de 5.7 milioane).

Astfel, la începutul războiului, Rusia era în plină cale de transformare agrară.

Și ar fi trebuit Rusiei încă 10 ani, pentru ca chestiunea agrară să fie complet sfârșită, dar războiul împiedică aceasta.

Cu lovitură de stat bolșevică, instinctele mulțimei se desfașurau în toată plinătatea lor.

Atunci se încercă să se realizeze împărțirea „neagră“, adică împărțirea nu numai a bunurilor nobleției și negustorilor, dar și ale țărănilor mai înstăriți pe seama comunității, Rusia urmând a fi împărțită într-o infinitate de loturi mici.

Dar împărțirea „neagră“ nu se putea face, din cauza certurilor cari se iscărau între comune.

În interiorul comunelor, însă împărțirea se făcea cu toată riguroasă. Guvernul sovietic, încurajând tendințele de egalitate, creând în fiecare sat „comitetele de saraci“, recrutate dintre elementele cele mai desmoștenite — și cele mai perversite, — Acestea conduceau satele.

Prin această măsură, bolșevicii crezură a fi asigurat proletariatul agricol.

Prefectul județului Gr. Berescu și C. N. Irim au luat inițiativa de a da ființă în orașul Balți, unui cerc cultural. Ședința de constituire a avut loc în ziua de 15 Noembrie, cu care ocazie s'a ales următorul comitet de conducere: I. P. S. S. Episcopul Visarion, general I. Constantinov, pr. mulțumire la Tribunalul Dimofitache, prefectul Gr. Berescu, dr. Buzenschi, primarul Crupenschi, S. S. Vladimir D. Mitru, directorul liceului de fete, d-ni Palamar, Cazacu, At. Necula, Pacuraru, Maximion și Paranic.

Comitetul astfel constituit a luat în unanimitate ca președinte pe I. P. S. S. Episcopul Visarion, iar ca vicepreședinte pe d. prim președinte Dimofitache și pe d. prefect Gr. Berescu, casier a fost ales par. archimandrit Melchisedec, iar secretar profesorul G. Paranic.

Totdeauna s'a ales și o delegație permanentă cu atribuția de a întocmi programul de activitate, a organiza șezători și a desfășura întreaga acțiune în numele comitetului.

Prima șezătoare culturală s'a ținut în sala societății „George Enescu“ în ziua de 27 Noembrie.

Cunoscând minimele intențiuni ale prefectului Berescu, centrul cultural Balți își va da roadele așteptate și va desvolta activitatea pe care o așteptăm dela el.

În dorința de a răspândi cât mai mult gustul pentru școala culturală românească pe meleagurile basarabene un grup de profesori dela Școala Normală din Balți, a început conferințele populare la sate.

Duminica trecută profesorii Paranic și Nicu Gramadă au ținut câte o conferință în comuna Gri-

De-i dam spirit, îl lua dracu!

În pihota muscălească, Izot cel isteț și mare, Ste minunat de bine și să afle și să care Volcă, păsări și semințe și cu ele, furnizează Pe țovarăși... De aceia tenurile vitezează Tot umblând decolo colo, până ce poate să ochiască Pleșca mult dorită pentru poșta, fără saș, rusească. Iată-l, cum se nghesușește în vagon privind afară Pe când trenul se delectă, sus, la Vorniceni în gară. Pă peron zări deodată un solăat lijan, că ține Un clondir plin, cam deun litru. Lui Izot-scurt și poșta-i vine Și-l și întreabă: „Hei țovarăș, ce-ai acolo?“ — „Volcă bund“ Zice pădălicul nostru. Izot gata-i să-i propună Să i-o vânză, căci simțese cum îl lasă gura apă — „Bine, o vând cu bucurie“ I și-i arată, să priceapă. — „Skolki hăciși za bulelcă?“ — „Că?... păi... n'o vând pe parale...“

De mi-ai da mantaua în schimb-u-i, țârgu-i ca și pus la cale. — „Dăm dirji“ *) Izot răspunde și mantau-i o aruncă. Gar păcălă se preface că nu-i place. — „Mai dăm încă Gismele și centironul. — De, nu-ți cer vreo un lucru mare... Și apoi volca mea e dulce, spirit curat de cel mai tare“. — „Na, durak!“ *) Dar, pe d'asupra gașpărul tulun vioiește. — „Na, skare!, că pleacă poiză!“ *) ...Și un „pacioic“ îi dăruiește.

Cum văzu tulunu în palmă, vânzătorul om de treabă, Dă clondirul: dar, mașina, sueră pornind în grabă, Jos, țiganul își admiră; manta, cizmele, centironul, Și fumează cu plăcere. — Rusul, însetat, dă zorul Slicia-i scumpă o deslupă; dar, cum o pune la gură O aruncă pe fereastră, scuiță furios și njură. Un sergent, văzând țiganul radios, întreabă: — „Cioară, Ce făcuși?“ — „Zic, zău, că bine... i-am dat volcă... apă chioară!“

— „Dar aceasta-i o hoție!“ — „Poate... ce, să mă prostitească? Vru-i să-l fac să-și minte că-i în țara românească, Jefeuită fără milă de-ai lor!“ — „Vai de el, săracu!“ — „Nu-l mai căina atâta... de-i dam spirit, îl lua dracu!“

Serafim Ionescu

Citiți „Cultura Poporului“

proprietății particulare și izbânda comună.

Dar gândul bolșevicilor, era altul: naționalizarea tuturor forțelor productive ale țării și reglementarea vieții sale economice (principiu socialist marxist).

Așa dar, la începutul lui 1918, marea industrie, transporturile și comerțul exterior, fură naționalizate.

În ceace privește agricultura, știind că țaranii nu se vor împăca cu comunismul agrar, făcură faimoasa lege „prodrazverstka“, lege prin care țaranii se văzură lipsiți de rodul muncii lor (legea din 13 Mai 1918, prescria ca surplusul producției țărănilor, trebuia dat, gratis, Statului).

Nu se lasă țaranului decât strictul necesar existenței sale.

Totul era rechiziționat de Stat, acesta obligându-se de a aduce, în schimb, țaranilor, gratuit, produse industriale.

Insemnările mele

Chestiunea agrară în Rusia

Contele W. Kokotzoff publică în „Revue des deux mondes“ un interesant articol asupra reformei agrare în Rusia, din care extragem, pentru cititorii noștri, următoarele: „În Rusia, țară agricolă, chestiunea agrară a jucat totdeauna un rol hotărâtor. Liberarea țărănilor în 1861 nedând soluția definitivă chestiunii agrare, a înlesnit lovitură de stat bolș. v. ca. Nu putem să știm cauzele revoluției din 1917, decât dacă studiem proprietatea funciară, dela a doua jumătate a sec. 19-lea încoașe. Restaurarea vechilor proprietari în dreptul lor și restituirea celor ce le-au fost luate prin forța eve-

nimentelor, e deocamdată cu nepuțință. Proprietatea țărănească trebuie considerată ca temelia ordinii sociale.

Chestiunea agrară dela 1861 până la 1917.

Înainte de reforma din 1861, pământurile erau fie ale statului, fie ale nobleției (pomestijiki).

Cele dintâi erau cultivate de țărăni Coronei, celelalte de țărăni nobililor. Pella 1860, erau 20 milioane țărani ai Coronei și 24 milioane țărani ai proprietarilor particulari.

Legea din 1861, tinea la crearea unei clase țărănești, proprietarii a pământului pe care-l cultivă.

Legea lui Stolypin tinea la crearea unei puternice proprietăți individuale.

Legea lui Stolypin tinea la crearea unei puternice proprietăți individuale.

Consfătuirea culturală dela Buftea

Inființarea primului ateneu popular sătesc

Din inițiativa d-lui Ghiță, prefectul jud. Ilfov, s'a adunat la gimnaziul dela Buftea, Luni 21 Noiembrie...

D-l Victor Bilciurescu, redactor la ziarul "Universul", spune că d-l Prefect Ghiță nu face prin acțiunea...

DIN IASI O serie de conferințe despre Istoria Artei Românești

Din inițiativa d-lui S. Bărașnescu, directorul școlii normale "V. Lupa" din Iași...

Printre altele d. profesor Ștefănescu va vorbi despre: 1) monumentele de artă, mănăstiri, biserici, palate și case vechi...

4) Caracterizări și deosebirea dintre epoci; 5) Arta religioasă - veche - monumente principale; 6) Arta țărănească - legătura ei cu fondul preistoric și cu arta noastră...

7) Arta din Moldova și Bucovina; 8) Arhitectura, epoci principale, monumente de seamă; 9) Metoda de construcție, material, principii generale.

10) Studii lui Ștefan cel Mare. D. Studul lui P. Rareș și Lăpușanu. a) Artele santuare - sculptura în lemn, broderii, miniaturi...

11) Expresia sentimentelor și sentimentul religios în arta moldovenească. a) Portretul, pasagi, animalele; b) despre desen în arta moldovenească...

12) Legăturile artei religioase cu arta noastră populară. b) Meșterii străini și meșterii români; c) Originile picturii moldovenești...

13) Cercetări și studii de opere la Sf. Teodor și palatul miropolitan, Golia, Cetățuia. D. I. D.

Revista Medico-Chirurgicală din Iași, cu articole de specialitate medicală semnate de d-nii prof. Dr. A. Slătineanu...

Seruri și vaccinuri în tera pie și profilaxia bolilor infecțioase, de prof. dr. A. Slătineanu și prof. dr. M. Ciucă.

Despre accidentele paralizante de prof. dr. Emil Pușcariu. Buletin de la Societate române de Neurologie, Psihiatrie, Psihologie și Endocrinologie.

Mesianismul Rusesc din Sec. XV și XVI, de V. Hurea (Editura Viața Românească - Iași). Fascismul de P. Andrei (prof. univ.) - Editura Viața Românească - Iași.

King-Lear și concepția dramatică a teatrului Shakespearian de I. Botez (Editura Viața Românească - Iași). Curs de Minerologie de V. C. Băureanu...

Arhiva - Revistă de Istorie, Filologie și Cultură Românească - Iași. Anul XXXIV No. 3-3, cu articole semnate de d-nii Ilie Bărbulescu, C. Kogălniceanu...

22. Nov. 1927. zolvată în chip atât de fericit prin trecuta reformă agrară. Nutrec umilul gând că Rusia, în situația ei de...

Guvernul sovietic a ruinat civilizația rusă prin aceste trei metode, de cari el însuși va cădea răpus: 1) Dominanța vieții și a demitații omenești...

Am reprodus, pentru cititorii foaiei noastre, părți din articolul contelui Kokovtsov, pentru a le oglindi chestiunea agrară în Rusia, chestiune care la noi a fost rezolvată...

Incepând cu numărul de față, foaia noastră devine organul oficial de propagandă al Asociației "CULTUL PATRIEI".

Scopul urmărit este acela, de a propaga iubirea de țară și neam, prin dezvoltarea culturii și a virtuților cetățenești.

Directiva noastră nu va fi deci întru nimic schimbată.

Cărți și Reviste

Forțele morale și forțele militare în război de generații. I. Jitianu. - O nouă lucrare vine să îmbogățească biblioteca...

O îndelungată experiență da posibilitatea autorului de a ne da la iveală o seamă de constatare de o rară limpezime, arătând că armata nu poate fi un instrument de victorie...

Forța morală este puterea sufletească, care întărește forța materială a omului și îl face să execute lucruri sau acte, cari adeseori nu le-ar face fără îndemnul...

Nici unul însă nu trebuie să fie înăbușit de celălalt, ci amândouă trebuie: însuflețite, pătrunse de personalitatea unui comandant înțelegător și bine format...

Rolul ofițerului devine din ce în ce mai greu, cu cât înaintează în grad, pe deo parte, iar pe de altă parte, rolul său este legat de progresele științei și de schimbările vieții sociale.

Este bine precizat că războaiele în cari nu vom mai avea de aface cu coaliții de popoare, vor fi din ce, în ce, mai rare.

Este bine precizat că războaiele în cari nu vom mai avea de aface cu coaliții de popoare, vor fi din ce, în ce, mai rare.

Este bine precizat că războaiele în cari nu vom mai avea de aface cu coaliții de popoare, vor fi din ce, în ce, mai rare.

Este bine precizat că războaiele în cari nu vom mai avea de aface cu coaliții de popoare, vor fi din ce, în ce, mai rare.

Este bine precizat că războaiele în cari nu vom mai avea de aface cu coaliții de popoare, vor fi din ce, în ce, mai rare.

Este bine precizat că războaiele în cari nu vom mai avea de aface cu coaliții de popoare, vor fi din ce, în ce, mai rare.

Este bine precizat că războaiele în cari nu vom mai avea de aface cu coaliții de popoare, vor fi din ce, în ce, mai rare.

Este bine precizat că războaiele în cari nu vom mai avea de aface cu coaliții de popoare, vor fi din ce, în ce, mai rare.

Este bine precizat că războaiele în cari nu vom mai avea de aface cu coaliții de popoare, vor fi din ce, în ce, mai rare.

Este bine precizat că războaiele în cari nu vom mai avea de aface cu coaliții de popoare, vor fi din ce, în ce, mai rare.

Iași de odinioară, de Rudolf Suțu. - Viața Românească - Iași - (Vol. II). Constatări, aduceri aminte, simple însemnări fugare...

„Iași de odinioară”. Ni se evocă o lume dispartută, cu calitățile dar și cu defectele ei. Lângă aristocrația de neam se schițează, în linii largi și binevoitoare, negustimea eșeană...

„Mișcarea cu tralal, artistică, muzicală, de odinioară, alături de viața modernă cu toate plăcerile ei, fac d'n lucrarea d-lui Suțu un interesant îndreptar pentru acei ce doresc să cunoască evoluția Iașului.

Nu doar că „Iași de odinioară” ar constitui o operă istorică sau un studiu sociologic, doar ne dă puțină să cunoaștem rolul covârșitor și care acest oraș al vovezilor moldoveni, l'a jucat în evoluția politică, socială și culturală a neamului nostru.

D. Rudolf Suțu este un fanatic iubitor al pământului moldovean, are o dragoste adâncă pentru orașul care a jucat un rol așa de important în istoria țării noastre și se găsește oarecum străin în locurile în care și-a petrecut o bună parte din viața.

De aici păreri de rae pentru figurile dispartute ale Iașului, de aici duioșia cu care ne evocă o lume ce nu mai este. În mijlocul oamenilor de azi, grăbiți și fără respectul trecutului, se simte din ce în ce mai izolat și nu și găsește alinarea decât în desgroparea acestui trecut scump, cu care încănta pe toți cei ce înțeleg că pe acest trecut s'a clădit prezentul.

Buletinul Apicultorilor. - Anul VI - No. 8 și No. 9 - Tg. Frumos. De șase ani d. D. Stametelache face să apară la Tg. Frumos (Jud. Iași) o prețioasă revistă lunară „Buletinul Apicultorilor”, cu pronunțat caracter de specialitate.

Albiniștii sunt din cele mai frumoase ocupații și în același timp una din cele mai rentabile pentru o gospodărie bine organizată. De răspândirea albinariului în satele noastre, depinde în bună măsură prosperitatea gospodăriilor sătești și de aceia activitatea d-lui tametelache este dintre cele mai laudabile, făcând să patrundă cât mai adânc în paturile largi ale poporului, dragostea pentru această ramură de ocupație casnică.

Revista se prezintă în condițiuni bune și merită să fie răspândită cât mai mult.

Curs elementar de drept administrativ român, de Iuliu Pascu, București, 1927. Lucrarea merită să facă parte dintr'un manual de instrucție civică pentru clasa VIII-a de liceu; poate fi folosită însă, de asemenea, de către studenții universitari și de către funcționarii administrativi.

Noutate Literară. - Anul I No. 1 și 2. - Iași. Bătăniei cetății moldovene îi lipsea de mult o publicație de soiul acesta. Imagini ale înfăptuirilor importante, scurte priviri asupra evenimentelor la ordinea zilei, dau un interesant aspect noii publicații. Uram noului confrate toată reușita.

Duminica XXVIII-a de după Rusalii

[Luca XIV - 16-24]

Pildele Mântuitorului grăiau, cu multă tărie, sufletelor și în cartea lor, deschisă, fiecare își citea propria lui meșteahă, sau propria lui virtute. Cuvintele pildeilor lui Isus se legau atât de bine între ele, încât toate formau un șirag de pietre prețioase, care avea să strălucească în depărtarea vremurilor...

și praznice, și tocmai aceea care dorim să vină, găsec destule motive pentru a nu veni. Iisus Cristos a făcut cina mare, praznicul mântuirii, pentru a cărui isbândă însuși a baut oțet și fier; și a suferit batjocură și pironirea pe cruce.

Învățături și pilde dumnezești a adus pentru a se adăpa mulțimea; minuni săvârșite sub ochii poporului, a adus spre isbăvire, arătând puterea și voea lui Dumnezeu. Și cine au fost cei dinți chemați la ospățul acesta? Poporul evreu. Și poporul acest s'a depărtat de cina cea mare a lui Iisus, și mai mult, au făcut crucea și pironirea cu ciocanul fierarului-l-au pironit pe cruce, asemenea celor fără de lege.

Și atunci ucenicii Lui au plecat în ce'e patru părți ale lumii, propovăduind evanghelia Sa la toată făptura botezându-i în numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh! Au propovăduit Evanghelia, au chemat la cina cea mare a mântuirii, pe cei umiliți și asupriți, pe cei cari până aci fuseseră orbi și muți, schiopi și ologi. Și numele său a cuprins pământul și lumina evangheliei Sale l-a luminat...

„Domne, s'a făcut ce-ai poruncit și tot mai este loc” a zis robul său. Atunci stăpânul a poruncit robului: „Leși la drumuri și la garduri...” Toți cei cari au înțeles, s'a ubotezat, au zis apostoli. Cheamați și pe cei ce n'au înțeles, a zis Dumnezeu. Și iată că și s'abătăci s'au grabit să vină la cina, încât s'au umplut casa lui Dumnezeu așa cum a dorit.

Și noi ne-am grăbit să venim la cina, însă câți din noi și-au cercetat sufletul să vadă dacă se simte vrednic să stea la masa cea mare, la masa mântuirii? Am fost chemați la cina, dar ce vom da noi în schimb celui ce a făcut cina? El nu cere nimic, dar sufletul nostru va să fie el împăcat, dacă nu-i va mulțumi? S'a-i mulțumim Tatălui Cereșc și Fiului său ca ne-a chemat la mântuire prin curățenia sufletului nostru, prin mulțimea faptelor bune.

Tu, creștine, să nu fi asemenea celor cari n'au voit să vină la cina, scuzându-se că sunt ocupați cu lucruri peritoare, ci din contra, la glasul clopotelor, să-ți duci cucernic mâna la frunte pentru a-ți face semnul crucii.

Și să pornești spre biserică pentru a te adăpa și ospăta din învățături și mântuitoare ale Evangheliei lui Isus. S'a nu fi numai creștin cu numele, ci cu sufletul și fața sa fi vrednic să mulțamești omului care a făcut cina.

Em. C. Păsculescu-Orlea

În acest scop au fost înființate școli complementare, școala de adulți și cercurile culturale. Ele însă nu au dat roadele așteptate, fie din pricina că cercurile culturale, de pildă, se întrunesc foarte rar, fie pentru că majoritatea învățătorilor, ne mai fiind idealii de alta dată, nu mai găsesc în suflitele lor destul îndemn, ca să fie mai departe elementele de armonie, de ordine, de muncă cari au fost și-ar trebui întodeauna să fie.

A aratat apoi cât de mult au prins în București ateneele populare, cari sunt mereu pline de lume, cu tot beșugul de distracții și petreceri cu cari Capitala ademeneste pe locuitorii săi. Dorința de cultura, de educație, de înviorare a sufletului, prin mijloacele sanatoase ale ateneului popular, este însă atât de vie, în cât tinerii și bătrâni, ocolează orice alte distracții și popolează ateneele.

O activitate asemuitoare s'ar putea desfășura și la sate. Terminând cuvântarea sa, d-l prefect Ghiță roaga pe cei prezenți să-și exprime părerea asupra modalităților cum s'ar putea mai ușor aunge la înfăptuirea ideilor ce a ex rimat.

La cuvântul d-lui Stancu Brădăcișanu, director general al culturii și președinte al societății funcționarilor publici, care spune că după isbânda cea mare a întregirii neamului nostru, avem sfântă datorie să ne dam mâinile și să facem toate sforțările pentru ridicarea cât mai sus a poporului român. S'a dat țărânului pământ și vutul oțtească. Ele nu-i vor fi de folos nici lui, nici țării, în măsură în care ar trebui, dacă nu i se vor deschide ochii minții, spre a ști cum să se folosească de ele. Numai prin conlucrarea tuturor oamenilor de bine, a omenilor ocupându-i funcții importante în administrații țării, se va putea realiza dorința tuturor, ca săteanul să fie luminat asupra drepturilor și datorțiilor lui.

Ca președinte al ateneului popular „Regele Ferdinand”, Dl. Bradisteanu arata cum la ședințele acestor ateneu vin oamni învățați, profesori, zăriști, preoți, cari spun ascultătorilor învățături frumoase din comorae ce au adunat în mințile lor și astfel, toți cei ce pleacă d-la ateneu, pleacă mulțumiți ca au învățat ceva folositor.

Făcând apel la toți să se unescă într'o ofensivă culturală, pentruca județul Ilfov să dea un frumos exemplu de ceace se poate face pe acest tarâm.

După amiază a avut loc în sala de conferințe a gimnaziului din Buftea o prea frumoasă serbare la cari au asistat toți locuitorii satului Buftea.

Îmbrăcați în costume naționale și cu drapel în mână, elevii școlii primare au cântat și declamat cântece și poezii patriotice. Corul gimnaziului a executat minunat o serie de cântece românești, iar o echipă de elevi din gimnaziu au executat cu vioiciune figuri de gimnastică și piramide.

În fața sătenilor au ținut cuvântări, d-l prefect Ghoță, d-nii Stancu Bradisteanu, Dinu și Bălănescu, explicându-le rostul adunării.

Sărbătoarea s'a terminat într'o caldă atmosferă de perfectă înțelegere; conducătorii sufletesți ai sătenilor au înțeles care le este menirea, iar țărâni, cari au auzit pe vorbitorii lor, să meargă pe calea pe care le-o deschid cărțurarii satului, după îndemnul d-lui Prefect Ghiță.

Dumitru Vasilescu Inspector central al Asig. Sociale

col, rezultatele domniei bolșevice. Chestiunea agrară nu a fost rezolvată între nimic. Bolșevismul a întrerupt evoluția normală a proprietății rurale în Rusia.

Rusia nu-și va reveni decât după stabilirea unui guvernământ conform concepțiilor statului modern. Guvernul sovietic a ruinat civilizația rusă prin aceste trei metode, de cari el însuși va cădea răpus: 1) Dominanța vieții și a demitații omenești, prin forță brutală și sălbatică.

2) Demoralizarea populației. 3) Distrugerea oricăruj îndemn la lucru productiv, prin răpirea dreptului proprietății particulare și a inițiativei libere.

„Zis-a Domnul pilda aceasta: Un om a făcut cina mare și a poștit pe mulți. Și a trimis, la ceasul cincii, pe robul său ca să spună celor poștiți: „Venii că totul acum e gata.”

„Dar toți, la olată, au început că-și ceară tertăciune. Cel dintăiu a zis: „Am cumpărat un ogor și trebuie să mă duc să-l vād; mă rog fie, iartă-mă.”

„Un altul a zis: „Am cumpărat cinci perechi de boi și trebuie să mă duc să-i încerc; mă rog fie, iartă-mă.”

„Al treilea a zis: „Mi-am luat femeie și pentru aceea nu pot veni.”

„Si a venit robul și a spus stăpânului său aceasta: Alunci osândindu-se stăpânul casei, a rostit către rob: „Leși degrabă pe străzile și ulițele cetății și adu aici săraci și belegați și orbi și ologi.”

„Zis-a robul în urmă: „Doamne, s'a făcut ce ai poruncit și tot mai este loc.”

„Alunci stăpânul a poruncit robului: „Leși la drumuri și la garduri...”

„Toți cei cari au înțeles, s'a ubotezat, au zis apostoli. Cheamați și pe cei ce n'au înțeles, a zis Dumnezeu. Și iată că și s'abătăci s'au grabit să vină la cina, încât s'au umplut casa lui Dumnezeu așa cum a dorit.

Și noi ne-am grăbit să venim la cina, însă câți din noi și-au cercetat sufletul să vadă dacă se simte vrednic să stea la masa cea mare, la masa mântuirii? Am fost chemați la cina, dar ce vom da noi în schimb celui ce a făcut cina? El nu cere nimic, dar sufletul nostru va să fie el împăcat, dacă nu-i va mulțumi? S'a-i mulțumim Tatălui Cereșc și Fiului său ca ne-a chemat la mântuire prin curățenia sufletului nostru, prin mulțimea faptelor bune.

Tu, creștine, să nu fi asemenea celor cari n'au voit să vină la cina, scuzându-se că sunt ocupați cu lucruri peritoare, ci din contra, la glasul clopotelor, să-ți duci cucernic mâna la frunte pentru a-ți face semnul crucii.

Și să pornești spre biserică pentru a te adăpa și ospăta din învățături și mântuitoare ale Evangheliei lui Isus. S'a nu fi numai creștin cu numele, ci cu sufletul și fața sa fi vrednic să mulțamești omului care a făcut cina.

Em. C. Păsculescu-Orlea

mult pe Stat, de cât aduceau Statului. Iată și numărul acestor colectivități:

Table with 2 columns: No. colect. and No. pers. Rows include Comune agrare, Societăți pentru lucrul câmpului în comune, Agenții agrare, and Total.

Deci pentru o populație de aproape 100 milioane, trebuiau să lucreze 148.461 oameni. Nu se putea. A fost falimentul programului bolșevic.

sfârșit printr'un impozit numai în bani; prin „Codul agrar” din 1922, la se revine, oarecum, la programul lui Stolypin (comunele agrare își pot alege singure modul de posesiune pe care îl preferă).

Rezultatul acestui cod, fie că locuitorii începură să parasească comunele (în toamna lui 1923, 8 milioane de familii cerură aceasta), luându-și loturi unde voira, locuind în ferme, așa cum o prezăzuse Stolypin.

O altă urmare a acestui cod fu că pe când la începutul regimului bolșevic domnea în sâmul mulțimii ideea egalității individuale, acum, numai o mica parte s'a înstărit, pe când cei mulți sunt tot săraci (o adevărată plagă socială a regimului bolșevic).

După statistici, reese că acum, 10-15% dintre țărâni, nu mai pot continua exploatarea pământului, cu propriile mijloace. Închere. - Vitorul. Regimul bolșevic nu a putut rezolva problema agrară în Rusia. Haosul va domni și din nou so-

